

РЕШЕНИЕ

№ 27287

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **6211** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на жалба на И. В. К., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 1, подадена чрез адв. М. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2532004 от 14.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, буква "з"), "гг") от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца". В жалбата се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила – основание по чл. 146, т. 3 от АПК. Посочва се, че жалбоподателят не е уведомен надлежно за прекратената регистрация и се представят доказателства за издадена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Моли съда за отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените по делото разноски.
Ответникът - младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – СДВР, чрез юрк. К., в открито съдебно заседание и писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата. Иска от съда да отхвърли подадената жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.
Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от

фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № GPM-2532004 от 14.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – СДВР, по отношение на И. К. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква "з"), "гг") от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца". Заповедта препраща към съставения АУАН Серия GA № 5340312 от 14.05.2026 г., срещу И. В. К. за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП. В ЗППАМ е описано нарушението, а именно: В [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил К. С. с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на В. И., като до номер 78 при извършената проверка е установено, че водачът управлява горепосоченото МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Посочено е също така, че регистрацията на МПС е служебно прекратена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП на дата 24.03.2026 г. Като отнети документи е посочено СУМПС №[ЕИК].

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 14.05.2026 г. Същата е оспорена по съдебен ред в законоустановения 14-дневен срок с жалба, подадена на 19.05.2026 г. до Административен съд – София-град.

Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия GA № 5340312 от 14.05.2026 г., срещу А. Л. за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП.

Като писмени доказателства по делото е представена застрахователна полица „Гражданска отговорност“ за товарен автомобил К. С. с регистрационен [рег.номер на МПС] , със срок на действие от 17.05.2026 г. до 16.05.2027 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото са приложени и приети заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9822/13.09.2024 г. на директора на СДВР, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК

Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във

формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно от чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Наличието на посочената хипотеза по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП е безспорно, предвид съставения АУАН Серия ГА № 5340312 от 14.05.2026 г. за нарушаване на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП. Неоснователни са наведените доводи за незаконосъобразността на мярката поради липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, съответно, че не е бил уведомен за това обстоятелство. Със съставянето на АУАН за нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, за административния орган възниква правомощието да наложи принудителната мярка, без той да има право да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимо и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство относно дерегистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за прекратяването на регистрацията.

Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана. В случая с оспорената заповед е приложена ПАМ на осн на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В процесната заповед е посочено като извършено нарушение нормата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), която предвижда да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

От фактическа страна с оспорената заповед е прието, че жалбоподателят е управлявал МПС със служебно прекратена регистрация от 24.03.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП - управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Тук обаче следва да се посочи, че в ЗДвП е предвидена и хипотезата на чл. 171, т. 1, б. е" от ЗДвП, според която на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца. Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Възниква въпросът коя разпоредба следва да се приложи в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка "Гражданска отговорност", а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

Както бе посочено по-горе в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП е предвидено, че същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка "Гражданска отговорност" следва да се наложи мярка по чл. 171, т. 1, б. "е") от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. "е") мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. "з"), "гг") - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Ето защо, в случаите, когато се прилага буква „е“) продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, а в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат. Прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. е") ЗДвП би била по-благоприятна за лицето от тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката, а съгласно чл. 6, ал. 3 АПК, когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали да приложи мярката по чл. 171, т. 1, б. „е“) или по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, то принципът по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която в случая е тази по чл. 171, т. 1, б. „е“) от ЗДвП, като в конкретния случай това не е сторено.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената ПАМ е приложена и в несъответствие с целта на закона. В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната непосредствено след издаване на оспорената ЗППАМ. При това положение продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не е насочено към преустановяване или

предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателката без да е налице реална необходимост от това..

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

По делото се претендират разноски за държавна такса – 5,11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 700,00 евро съгласно представен Договор за правна защита и съдействие. От страна на ответника е направено немотивирано възражение за прекомерност на последното, което съдът приема за неоснователно, с оглед фактическата и правна сложност, както и процесуалните действия на защита на жалбоподателя, която освен обичайните – изготвяне и подаване на жалба и явяване в открито съдебно заседание, е изготвила и мотивирано искане за спиране на оспорената заповед, по което съдът се е произнесъл с допълнителен акт. Ето защо ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сторените разноски по делото в размер на 705,11 евро, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2532004 от 14.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. В. К., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 1, разноски по делото в размер 705,11 (седемстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: